

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

3

ZPRAVODAJ III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1994

Laik se diví, profesor žasne.

Letos nového člena poroty scénografa Petra Kolínského jsme požádali včera o rozhovor krátce po představení rakovnického divadelního spolku. Nejprve jsme ho požádali, aby se nám sám krátce představil.

Učím na katedře scénografie DAMU, takže jsme s profesorem Císařem kolegy z jedné školy. Jsem tedy svým způsobem státní zaměstnanec. Proto nemám žádné stálé angažmá v konkrétním divadle, a vlastně jsem ho ani nikdy neměl. Pracuji pro různá divadla, televizi, film, výstavy. Jako scénograf jsem začínal před lety s DOPRAPEM, ale ještě s tím starým souborem. Petr Lébl atd., to všechno vzniklo na půdě DOPRAPA. Teď spolupracuji hodně také s Dismanovým souborem. V porotě třebíčské přehlídky jsem sice nová tvář, ale jinak s partou kolem Milana Strotzera funguje už hodně dlouho v různých okresních a krajských přehlídkách. V poslední době mám ale dost práce na fakultě, takže spolupráce není už tak častá.

Víme, že spolupracujete také s volyňským souborem.

S Volyňáky je to taková sousedská záležitost. Bydlíme se Zdeňkem Pošívalem blízko sebe, chodíme občas do jedné hospody na pivo a Volyni si tímto způsobem držíme. Z větších akcí nyní pracuji na opeře pro Brno, která bude mít premiéru v listopadu.

Jak hodnotíte scénografii dosavadních představení na přehlídce?

Je překvapující, vyspělá. Různé soubory k ní přistupují samozřejmě různě. Někde je cítit ruka profesionála, ale to podstatné o co tu jde, je celkové pojetí divadla. Například soubor z Blanska jede zřejmě podle přesného, uceleného názoru na divadlo (neznám jejich další inscenace) a potom tvar celého představení se celkově podřídí jedné autorské osobnosti i po výtvarné stránce. Což je asi správné. Jiný typ renesanční osobnosti, je paní Kotisová z Karlových Varů. To je neustálý badatel, tu divadlo zajímá jako režisérku, jako šéfa souboru i jako učitele, ale ne v tom kantorském smyslu. Sama chce zvládnout a pochopit souvislosti divadla, takže dospěla k tomu zásadnímu - když potřebuji scénu, taky ji musím vymyslet, nemohu ji jen tak převzít od jiného spoluautora. U ní je vzácné absolutní nasazení pro zadaný problém. To obdivuji. Je to něco fascinujícího, když jsou lidé takto soustředěni na divadlo, tak vnímají. To pak na takovýchto přehlídkách dochází ke

vzácným setkáním, která na profesionální bázi nebo na škole nezažijete. Paní Kotisová poslouchá už tři roky systematicky názory porot, promýšlí souvislosti a rok od roku její soubor roste. Najednou jsme ve fázi, kdy porota může jenom smeknout klobouk a dokonce se může i učit. Laik se diví a profesor vysoké školy žasne. A najednou onu teoretickou vizi o syntetickém divadle, kterou hustíme do našich studentů vidíme tady udělanou naprosto bez problémů a čistě. Tak, jak se na profesionálním divadle povede málokdy, a to ještě za strašných peněz a obstrukcí.

Tak vidí představení Petr Kolínský.

Na jednom ze seminářů byl natuknutý problém postmodernismu ve scénografii, v divadle, v umění.

Nejsem teoretik, ale já pro sebe vnímám tento trend v umění v podstatě jako koláž různých prvků, které spolu třeba i nepevně souvisí. Ta nepevnost má dvě vlastnosti. Může se rozpadnout, což se může u divadla nebo ve filmu stát ještě spíš než v malbě nebo sochařství. Nebo to může být také guláš čehokoliv, za který se toho dá schovat velmi

Dokončení na předposlední straně.

Záznam z hodnocení poroty (zaznamenal Milan Strotzer)

DIVADÉLKO JEN TAK Okresní knihovny Karlovy Vary

Ludvík Aškenazy – Cipakování aneb vteřinu ticha, prosím

Marie Kotisová zaujata některými myšlenkami, obsaženými ve hře L.Aškenazyho C.K. státní ženich, vytvořila pro svůj soubor úpravu této hry. Byl to velice šťastný krok, jak pokud jde o volbu titulu, tak pro možnost využití hereckých typů. Nejen však to. Marii Kotisové se podařilo připravit velice zdařilou textovou předlohu pro inscenaci věkově mladého kolektivu. Režisérce patří ocenění nejen za její práci dramaturgickou, ale i za její práci režijní, a to jak za vytvoření nosné dramaturgicko režijní koncepce, tak za práci s herci. Výsledný jevištní tvar svědčí o poctivé práci a dobrém vedení souboru, a to i z hlediska řemeslného vybavení souboru. Základní devízou inscenace je především hravost, vygustýrované situace, nachled a přesný scénický tvar a jednotný styl. Z tohoto pohledu funguje bezvadně i hudební složka inscenace, která má dva úkoly: v krátkých epigramatických písních komentuje, zevšeobecňuje a uzavírá jednotlivé výstupy a zároveň slouží jako hudba scénická, která vyplňuje čas představení a navozuje atmosféru.

Výtvarná složka inscenace neexistuje výhradně sama o sobě. Scénografie svědčí o schopnostech syntetického divadelního myšlení a autentickém zacházení se scénickými prostředky.

Chytře a důmyslně vymyšlená scéna je příkladem akční scénografie, s níž je prokomponována slovní, gestická, mimická i filozofická rovina jevištního sdělování. Velice zdařilá je rovněž výprava kostýmní.

Celý herecký kolektiv je vzácně vyrovnaný, a v dobrém slova smyslu řemeslně vybavený, přesto nelze nejmenovat výrazný herecký výkon Kateřiny Hýkové v roli Baronky von Vražďové, výkon Petra Prokopa v rolích Císaře a Tondy, Báry Weigelové v roli Komtesy z Husníka. Chtělo by se jmenovat i další, v neposlední řadě i výkon Lady Dostálové v roli Písařky, která se výborně zmocnila i hudební složky inscenace. Inscenaci lze jen stěží co vytknout. Snad jen to, že vteřinové prodlevy mezi jednotlivými výstupy vedou někdy ke zvolnění tempa a k narušení temporytmu inscenace a potřebného napětí.

Všichni, kdož měli možnost sledovat soubor Jen tak v jeho vývoji, mohli být svědky čtyřletého procesu, který díky svědomitému a cílevědomému přístupu přinesl velice chutné ovoce.

Divadelní soubor DESTA CLUBU Děčín

Johan Nepomuk Nestroy – ZLÝ DUCH LUMPACIVAGABUNDUS

Děčinský soubor se v režii P.Jarolíma pustil do inscenace poměrně četně frekventovaného titulu J.N.Nestroye Zlý duch Lumpacivagabundus. V české inscenační tradici této vídeňské lidové frašky je však inscenace děčinských výjimečná. Je výjimečná tím, že nepodlehla českému způsobu divadla jako něčeho vznešeného, ušlechtilého, čemu nemůže chybět významné poslání. Zůstala totiž v mezích tzv. plebejského divadla, v němž se Nestroyova hra zrodila. Možná, že sám Nestroy byl více impertinentní, ale hra byla v zásadě uchopena jako vpravdě lidové divadlo, tak říkajíc od podlahy.

Inscenace je budována v řádu lidového i jarmarečního divadla, které se nevyhýbá drsnému, někdy až drastickému humoru, který však

nepřekračuje únosnou míru vkusu. Humor v představení vyrůstá organicky z dramatických situací. Hra je režisérem naprosto přesně typově obsazena. Inscenaci se prolíná celá široká škála humoru od jemnějšího, až po onen drastický. Využívá účelně i naturálních typů (J.Rupp v roli Floka). Děčinské představení sršelo temperamentem a chutí do hry. Herecká vášeň a verva vedla v některých případech až k výpadku herecké kontroly, zvláště mluvního projevu. Nešlo však v žádném případě o prohřešek, který ubral něco z kouzla inscenace či byl závažnou překážkou sdělení. K úvaze je otázka délky představení, která nabývá zařazením poměrně značného počtu písní. Zvláště dlouhou se zdá jarmareční píseň, doprovázená loutkovým divadlem. Jistý problém inscenace tkví v nepříliš zřetelném nastolení vlastní hry po nástupu herecké společnosti na jeviště.

Výhodným se stalo řešení hracího prostoru na forbině před uzavřenou oponu, stejně tak výhodnými se jeví nástupy z hlediště.

Došlo tak k funkčnímu přiblížení se k publiku. Omšelá scéna je vytvořena s vkusem a nepostrádá kýžené kvality umělého tvaru. K zamyšlení je její využití a další dopracování v různých rovinách divadla na divadle (hra s loutkami, scény s božstvem).

Herecky nejvýraznější byla trojice řemeslníků, z nichž Nitka v podání J.Bartáka zaujal nejvíce.

Je velice cenné, že se taková inscenace, jakou je děčinský Lumpacivagabundus, zrodila. Je totiž jedním z příkladů, u nás ne zcela obvyklého pojetí divadla, a také příkladem cesty divadla, která jde výrazně přes práci herce. Je to cesta, kterou se nutně bude muset současné divadlo ubírat. V ní je patrně ta nejživotnější síla, kterou může divadlo zaujmout.

Divadelní spolek TYL RAKOVNÍK

Michael Ramlose – ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Rakovnický Tyl uvedl v režii Jaroslava Kodeše v české premiéře hru dánského dramatika Michaela Ramloseho Čtvrté přikázání.

Jde o hru o vztahu dětí a rodičů, rodičů a prarodičů, prarodičů a vnoučat, nesoucí podtitulek Obrazy z dětství. Tyto obrazy z dětství jsou nahlíženy očima dítěte a nevyznívají nikterak příznivě pro svět dospělých. Hra je koncipována jako divadlo na divadle, jako brechtovská didaktická hra, hra modelového typu s osvětovým posláním. Inscenace rakovnických je nastolena v duchu textové předlohy, ve svém průběhu tento princip postupně proměňuje od divadla demonstrace k divadlu, v němž se stále více uplatňují vnitřní motivace a psychologické herectví, založené na prožitku. Tato proměna vrcholí v závěru inscenace ve scéně Matky a Dědečka v rovině psychoanalytického dramatu. Tím inscenace překračuje textovou předlohu a dosahuje sugestivního působení na diváka. Účin tohoto působení je zprostředkován velice silným citovým nábojem, vyvěrajícím zejména z brilantní herecké práce, zvláště ženské části souboru (Eva Kodešová a Marie Velflová). Podporuje ho promyšlená režie a scénografie. Divák se stává autentickým účastníkem hry tím, že je jí přítomen v těsném kontaktu s herci na jevišti. Onen citový

náboj je posilován užitím loutky dítěte (respektive tří loutek, korespondujících s proměňujícím se věkem dítěte) jejím zpracováním (fáčovina), výrazem (velké vyděšené a zároveň tajuplné oči) a oceněníhodnou hrou s ní. Účinnost působení inscenace podporuje dobře vymyšlený a zpracovaný mobiliář bytu, svícení, v neposlední řadě i hudební složka inscenace.

Inscenace Čtvrtého přikázání není jen nepominutelným příspěvkem rakovnického souboru k Roku dítěte, ale také záslužným inscenačním počinem z hlediska schopnosti souboru překročit možnosti, které skýtá předloha - dojít od naučné demonstrace, kalkulující s racionálním vjemem k divadelnímu tvaru působícímu intenzivně na emoce diváků.

Divadlo MINARET Praha

Eugene Ionesco – LEKCE

Jednu z prvních her vlny absurdního dramatu (po Plešatě zpěvačce z r.1951 a hře Židle z r. 1952), Lekci z pera E.Ionesca nastudoval v režii T.Q.Hunga pražský soubor Minaret. Tvůrci inscenace našli potřebný klíč k životnému uvedení této hry na současné jeviště. Vše v ní vychází z reálné situace, jež je nepostradatelným vkladem k přerůstání do umělé skutečnosti. Jednotlivé situace jsou řešeny jako obrazy ze života proměňované neobyčejnou mírou zdivadelnění. Nejvýrazněji je to patrné v postavě Profesora, kterého hraje mimořádně technicky vybavený Luděk Jiřík, jenž nezapře svou erudici v oblasti pantomimy. Postava Profesora je herecky přesně vystavěna, je vybavena nejen pohybově, ale i hlasově, a to v bohatých variantách. L.Jiřík je mocen rozeznání širokého spektra hereckých prostředků, včetně komunikace přes rampu přímo oslovující publikum. Tato charakteristika se v zásadě týká i obou ženských postav hry. Pozoruhodnou je časoprostorově nevelká kreace Ivany Cochlarové v roli Hospodyně.

Inscenace je domyšlena důsledně i z hlediska ovládnutí hracího prostoru. Scénografie, byť velice jednoduchými prostředky (secesní lampa, židle), umožňuje odraz od reálného prostředí a zároveň podtrhuje jeho divadelní dimenzi.

Lekce pražského Minaretu je neobyčejně zdařilou inscenací svého druhu. Navzdory tomu, že se hraje o tom, jak jazyk ztratil svoji funkci, je to inscenace velice komunikativní. Nic tomu nebrání ani fakt, že hra dramatika rumunského původu, píšícího francouzsky, je hrána českými herci v režii vietnamského režiséra.

Redakční šotek Lumpaciguttenbergus (dále jen LUS) se potutelně usmívá a redaktoři Zpravodaje se omlouvají především Josefu Morávkovi, že byl ve 2. čísle Zpravodaje překřtěn na Jana.Podle informací z kruhů blízkých prezidejovi více méně neověřených, leč potvrzených, Josef Morávek obdržel chřipku a tak můžeme očekávat už jenom Jana Morávka,(který po gruntu z matčiny strany slyší více na přezdívku Cipak). Oba jmenovaní by se měli domluvit, aby alespoň jeden z nich přehlídku navštívil.

I nepozorný čtenář Zpravodaje zjistil v článcích i další prohřešky. Věřte nebo nevěřte, ale LUS je nejčilejší zvláště v ranních hodinách, kdy Zpravodaj dostává konečnou podobu. LUS dovedně maskuje písmenka, některá i žere, dělá mihu a vůbec si dělá co chce. Potvůrek jeden.

P.S. Podle posledních ověřených vzkazů Morávkové zřejmě posílají do Třebíče Cipaka z bratrovy strany. Příjezd je očekáván až po ranní uzávěrce. Čtenáře Zpravodaje budeme informovat v dalším čísle,(pokud nebude vydáno zvláštní Cipčíslo.)

Absence prezidejla na přehlídce tento páteční půlden nebyla způsobena chřipkou, jako u jednoho z pánů Morávků (zřejmě se jedná o bratry – redakce v tomto smyslu povede další výzkum), ale nutnou účastí pana prezidejla na jednání ředitelů našich škol přímo v centru Brna. Obsah jednání je zatím tutlán. Našemu zpravodajci se nepodařilo zjistit nic víc, než že ožehavé problémy odvětvového řízení našeho základního školství se opět vyřešit nepodařilo. I tak zůstáváme stále světoři.

Byli jsme při tom. Teprve budoucnost a badatelé ocení a zhodnotí událost, ke které došlo ve čtvrtek 19. 5. v 19.37 hodin v předsálí Národního domu v Třebíči. Pan prezidej zahájil výstavu starších studentů Scénografické školy SČDO a některých samouků (neabsolventů - soupeřníků studentů této školy). Vernisáže se zúčastnili mimo pozvaných a nepřišedších scénografů toliko zástupci pořadatelů (pan ředitel MěKS Marek Buš a jeho pět spolupracovníků/nic) a plná sestava redakce Zpravodaje (Stáňa Štěpánková, Arnošt Pacola, Jirka Pokorný). Tato společnost vřele aplaudovala panu prezidejovi, který ozřejmil curriculum vzniku této výstavy, upozornil na kvality jednotlivých tvůrců a jejich místa bydliště, omluvil ony nepřítomné, případně přítomné ale nedostavivší se autory a taktně utajil sám sebe jako jednoho z vystavujících se výtvarníků.

Redakce si dovoluje prozradit a zveřejnit divadelní veřejnosti veřejné tajemství, že celá jedna zasklená plocha ve Výstavní síni na Karlově náměstí příkrývá výtvarné práce pana prezidejla. Neopomeňte zhlédnout tyto práce a zároveň i výsledky tvorby ostatních scénografů.

Dokončení ze strany 1.

mnoho. Stalo se to takovým výrazem doby, kdy člověk nemusí moc rozumět a tak se guláš může nakořenit, nabarvit a, milý konzumente, jez. V tomto případě záleží i na tom, jak se ten guláš bude konzumentovi podávat. Jestli po malých lžičkách nebo mu ho začnu cpát do chřtánu vidlemi a ještě mu při tom vypíchnu oči. K takové poetice zkrátka patří i způsob naservírování, což je vlastně rovněž umění, a je spojeno s komercí, úspěšností a balancováním na ostré hranici kýče.

Co říkáte na scénografickou výstavu, která je součástí přehlídky?

Přiznám se, že zatím jsem viděl jen první část - v předsáli, protože nemám vůbec čas. Bylo by možná zajímavé, udělat při

podobné přehlídce i pracovní setkání, jaká byla například v Nymburce v polovině osmdesátých let. Účastníci byli rozdělení do

pracovních skupinek podle zaměření, takže tam probíhalo režijní dopoledne a vedle něho paralelně psychologický seminář, scénografická a další sekce a účastníci se v nich postupně prošťovali. To chce samozřejmě ale i čas a peníze.

Jak vidíte současnost a budoucnost amatérského divadla?

Po revoluci šla společenská funkce divadla úplně jinými cestami. Ukazuje se, že amatérské divadlo opravdu v sobě sílu má. Například Karlovaráci (ale i jiní); divadlo je jejich život, životní nutnost, druh existence ve světě. Kdežto v profesionálním divadle má režisér za úkol režimovat, ne herce vychovávat, a bylo by to i svým způsobem neúnosné. Přitom, když projde člověk DAMU a hned dostane angažmá, tak přece ani neví, jestli divadlo umí hrát. Měl by si tuto otázku alespoň jednou za den položit. Amatérský soubor už způsobem své existence je nucen prověřovat principy divadelnosti neustále.

Pozvánka na Jiráskův Hronov 1994.

Program Jiráskova Hronova 1994, scénické žatvy českého amatérského divadla, v tomto období krystalizuje na krajových a národních přehlídkách v různých druzích, žánrech a oblastech amatérského divadla. Z výsledků některých přehlídek, které již proběhly, lze usuzovat, že letošní 64. Jiráskův Hronov bude ve své programové skladbě natolik pestrý, aby mohl dojít svého předurčeného poslání, to jest, aby se stal zdrojem mezidruhového poznání a vzájemné inspirace. Konečný program bude sestaven ve druhé polovině června, kdy o něm rozhodne programová rada. Letošní Jiráskův Hronov by se měl stát skutečnou mezioborovou inspirací pro divadelníky všech oborů. Nejen, že lektory diskuzního klubu a recenzenty zpravodaje budou tentokrát odborníci z jednotlivých oborů, ale také semináře chtějí nabídnout každému to, čeho se mu v jeho oboru třeba nedostává: loutkářský seminář pro neloutkáře, seminář dramatické výchovy pro všechny, kdo s dramatickou výchovou běžně nepracují, seminář netradičního divadla pro divadelníky, kteří dosud pracovali spíše tradičně a seminář zaměřený na tradičnější herecké divadlo zase naopak pro ty loutkáře, vedoucí dětských souborů či členy netradičních divadel, kteří by se rádi seznámili s jeho postupy. Zkrátka tak, aby se každý dozvěděl z jiných oborů něco, co dosud třeba netušil a přitom se necítil outsiderem. Chcete-li navštívit letošní Jiráskův Hronov a prožít ho aktivně ve společnosti lidí spřízněných zájmem o divadlo, vezměte do rukou tužku a diář a zatrhněte si v něm 4. - 14. srpen 1994 a připojte heslo: KLUB (nejen) MLADÝCH DIVADELNÍKŮ JH.

- to je příležitost pro zájemce o divadlo z nejmladších, ale nejen pro ně. Letos se otevírá všem bez ohledu na věk, nevyjímaje seniory, pro které je připraven samostatný seminář. Zúčastnit se mohou všichni, kdo ke 4.3.1994 dovršili patnáct let. Přijetí účastníků mladších osmnácti let je podmíněno souhlasem jejich rodičů. Klub bude pracovat v následujících skupinách - seminářích.

Seminář B, lektor Josef Brůček, loutkář a vedoucí souboru Tatramani, Sudoměřice u Bechyně - Práce s předmětem

Seminář F, lektor Daniela Fischerová, dramatička, psycholožka a pedagožka DAMU Praha - kurz neverbální komunikace.

Seminář H, lektor Miroslav Slavík, vedoucí dětského divadla Hudradlo Zlín - směřování k divadelnímu tvaru s dětským kolektivem v praxi.

Seminář S, lektor Milan Schejbal, dramaturg a režisér - Herectví a osobnost herce

Seminář W, lektor - Dic Wheeler (Middletown, Connecticut USA) - umělecký ředitel Oddfellows Playhouse, specialista na tělesnou komiku a klauniádu, odborníky na dětské divadlo - Komédie dell'arte.

Rozšířená nabídka pro kruh zájemců starších 55 let

Seminář seniorů, lektor Josette Gillmann-Mahler, Švýcarsko, Jiří Hraše, režisér, Jarmila Černíková-Drobná, dramaturg - Seniorské divadlo.

Kurs praktické režie, lektor Jarmila Černíková-Drobná, dramaturg, Kateřina Fixová, dramaturg.

Máte-li zájem zúčastnit se letošního Jiráskova Hronova jako účastník Klubu (nejen) mladých divadelníků, vyplňte přihlášku a odešlete ji na adresu ARTAMA nejpozději do 15.6.1994.

Sdružení divadelních aktivit nabízí.

Pokračování z minulého čísla třebešického zpravodaje

Týdenní akce pro účastníky z celé republiky a zahraniční hosty

JEDNIČKA 1.-7.srpna

Dílňa mentálního a pohybového rozvoje

Dílňa je určena pro všechny zájemce, kteří si chtějí rozvíjet všeobecné schopnosti pro dosažení lepších výsledků prakticky v každém oboru. Dílňa je zvláště vhodná pro zájemce o tanec, divadlo, sport a ty druhy činností, kde je třeba uplatnit tvořivost, schopnost se realizovat a prosadit se. Dílňa má mírné léčebné účinky a je dobrou zdravotní prevencí. V programu je zařazen tanec, divadlo, happening, drama in education, psychoterapeutické a artterapeutické techniky.

DVOJKA 8. - 14.srpna

Dílňa mentálního a pohybového rozvoje - je určena pro absolventy JEDNIČKY

Obě dílny vede Igor Samotný, cena 380,-Kč a 150,-Kč.

Přihlášky na oba semináře do 15.července.

LETNÍ ŠKOLA PANTOMIMY 15. - 21. srpna

V programu jsou zařazena průpravná cvičení, tahy, tlaky, uvolňování, pohyb a dech, typy chůzí v pantomimě, průpravné etudy, studium jevištního výstupu. Vede Zdeněk Švehla, cena jako u předcházejícího semináře. Přihláška do konce července.

RELAXACE 22. -28.srpna

Techniky jógy, starých kultur a artterapie.

V programu jsou zařazeny meditační a extatické tance, jógová cvičení, zvukové vibrace, mimosmyslová komunikace, happening, energetizační a polaritní techniky. Vede Miroslav Matoušek a Igor Samotný. Přihlášky nejpozději do 7.srpna.

Adresa - S.D.A., Lažánky 133, 664 76 BRNO

9 hod. Snídaně Centrální jídelna

10,30 hod.

Divadelní studio DK Šumperk Sál ND

J. P. Bréal **VELKÁ MELA**

12,15 hod. Oběd Centrální jídelna

13 hod.

Návštěva židovského hřbitova a židovské čtvrti

14,30 hod.

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa Sál ND

L. Smoček **PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO**

16.30 hod. Přijetí souborů Malovaný dům

16.45 hod. Rozborový seminář Malý sál ND

18.15 hod. Večeře Centrální jídelna

19.30 hod.

Divadlo A. Jiráka Úpice Sál ND

Carlo Goldoni **POPRASK NA LAGUNĚ**

21.45 hod. Rozborový seminář Malý sál ND

ZÍTRA

NEDĚLE 22. 5. 1994

8.45 hod. snídaně Centrální jídelna

10 hod.

Divadelní soubor Máj Praha Sál ND

Jiří Cinkeis, David Bouška

PRVNÍ SETKÁNÍ INICIATIVY BLBEJCH11.15 hod. **SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ PŘEHLÍDKY** Sál ND12. hod. **SPOLEČNÉ SETKÁNÍ ÚČASTNÍKŮ PŘEHLÍDKY** Fórum

Včera jsme přivítali.

Historie divadla MINARET je opravdu krátká. Vzniklo v únoru 1994 a tvoří jej divadelníci, kteří pracovali v různých pražských souborech s vyhraněnou poetikou (Excelsior, Ciestnici, Sumus), a jež režíruje vietnamský student DAMU, T.Q.Hung.

Inscenace hry E.Ionesca Lekce měla premiéru den po autorově smrti - 29.3.1994 v divadle v Řeznické ulici v Praze a soubor mu ji věnoval. Následovalo několik repríz v pražských klubech a divadlech. Prvním mimopražským vystoupením bylo včerejší třebíčské představení.

Divadlo si zvolilo slůvko minaret do svého názvu nikoliv pro jeho duchovní kontext, ale rozumí pod tímto pojmem místo pro setkávání lidí, společně zaměřených - především těch, kteří mají smysl pro humor. Humor by měl dominovat i v dalších plánovaných inscenacích divadla Minaret. To je velmi sympatický program i pro nás, diváky.

Dnes vítáme.

Divadelní studio Domu kultury Šumperk patří k

souborům s dlouholetou tradicí. Z mnoha úspěšných inscenací, které nastudovali, můžeme zmínit především Gogolova Revizora a Daňkovu hru Zdaleka ne tak osklivá, jak se původně zdálo, s nimiž se představil na Jiráskově Hronově, Jiráskovu Vojnarku, uvedenou ve Vysokém nad Jizerou, či inscenaci hry K.Saji Byk Klemens, vybranou na přehlídce klasických ruských dramát.

Základní kádr souboru tvoří asi osm lidí. Je doplňován mladými herci - ti se však bohužel často střídají. Režii her pro dospělé diváky svěřuje studio profesionálnímu režisérovi S.Waniekovi, režii pohádek, které soubor každoročně připravuje, převzal R.Singer.

V této sezoně soubor nastudoval Breilovu komedii Velká mela - v Třebíči bude mít už šestnáctou reprízu. Inscenace Kozákovy pohádky O bojácném Floriánkovi měla osm repríz a soubor ji bude hrát i v příští sezoně. Šumperští divadelníci hrají v domovském DK, ale mají také hodné zájezdy.

Dnes už vědí, že v příští sezoně se pustí do další hry svého oblíbeného autora Miroslava Horníčka (loni hráli v Třebíči jeho Dva muže v šachu) - Malé noční inventury.

Divadelní klub Jirásek z České Lípy se řadí k

nejúspěšnějším amatérským divadelním souborům; čtyřikrát vystupoval na Jiráskově Hronově, dvě inscenace - Jak se Vám líbí Jak se Vám líbí (osobitá úprava Shakespearovy komedie) a Mistr a Markétka (neméně osobitá dramatizace Buigakovova románu) - vysílala Československá televize.

Po oddechovém čase nabral soubor v této sezoně nový dech - kromě Smočkova Podivného odpoledne Dr. Zvonka Burkeho nastudoval další inscenace: Play Macbeth v režii V.Klapky a Bereniku v režii M.Jiříčkové (už měly premiéru) a další inscenace pohádky Vodník Mařenka je ještě ve stádiu zkoušek.

Do souboru přišli noví, mladí členové (většinou ze základní umělecké školy), zájem o divadlo vzrostl i u školníkové veřejnosti. Divadelní klub Jirásek hraje v místním divadle, kde má slušné provozní podmínky (jeden z členů souboru je ředitelem divadla).

Popřejme DK Jirásek, aby tato konjunktura pokračovala i v dalších letech.

Divadlo A.Jiráka Úpice má záviděníhodnou tradici. Navazuje na práci Jednoty divadelních ochotníků, založené v Úpici na přelomu let 1823 - 24.

Aktivita souboru je značná - průměrně uvádí v sezoně dvě premiéry, které mívají značný počet repríz. Také žánrově rozpětí je široké - od operet až po lidové hry. Na repertoáru byly takové tituly, jako Jílkův Silvestr, Tylova Fidlovačka, Burianova Hra o Dorotě, Balada z hadrů V + W + J, Gribojedovo Hoře z rozumu a další.

Divadlo spolupracuje s profesionálními režiséry, má však také režiséry z vlastních řad. Činnost si hradí ze svých vlastních prostředků, které získává pořádáním poutí, zábav, pořadů pro děti atd.. V současné době se stalo členem společenství EURODIVADLA, které se zaměřuje na spolupráci mezi evropskými divadelními soubory profesionálními i amatérskými. V roce 1992 na I.Divadelní Třebíči se úpětlí ochotníci představili inscenací Komedie o hvězdě, kterou na základě lidových her zpracoval Jan Kopecký. Inscenace byla velmi zajímavá a vyprovokovala bohatou diskusi. Věříme, že i Goldoniho Poprask na laguně obohatí letošní DT.

Probuzení (názor).

Díky včerejšímu "Oslu beze stínu" blanenského divadla Blansko jsem upadl do několika hodinové duševní krize velmi podobné stavu bdícího spáče. Tento vnitřní spánek nebyl ani tak způsobený únavou (již tradičně provazující festivaly) jako spíš zoufalstvím z toho, co jsem to viděl. Univerzální typ divadla, u kterého je divákovi jedno jak čist představení, ve mně vzbuzuje strach z dalších představení. V této náladě jsem zavítal i na včerejší ranní představení Divadélka Jen tak z Karlových Varů. První věc, jež mě zaujala, byla chybějící čárka v titulu hry v programu. Ovšem podtitul "bříběh o tom, co není a přeci je" mi vnuknul myšlenku, že tam ta čárka opravdu je. Několik prvních okamžiků ještě bylo ve znamení spánku. Vtom se ale na place objevila von Vraždivá. Tahle, v civilu "holka 1,20 vyhublá, ani vidět ji není" (V.V. z ČB) byla na jevišti monumentální. Byla to ona, kdo všechny v sále absolutně probudil. Pokaždé, když jsme ji uviděli v sebevětším počtu lidí, jako by tam byla sama. Ke všemu se vznášela prostorem a to i v momentě, kdy škobrtla na schodech. Vznášela se, i když byla minimální. Ostatní členové souboru K.Hykové nadržovali, přičemž jejich výkony se mně, jako laikovi, zdály výtečné. V celkovém pohledu vidím Cipakování jako skvěle vyvedené představení snad se vším, co má mít. Doufám, že i ostatní soubory, které na Divadelní Třebíči ještě uvidíme, také přispějí oním povzbudivým dojmem, abychom rezignovaně nesledovali žádná vleklá představení, provázená občasným zachrupáním souseda. Modlím se, abych takových viděl co možná nejmiň.

PeJ